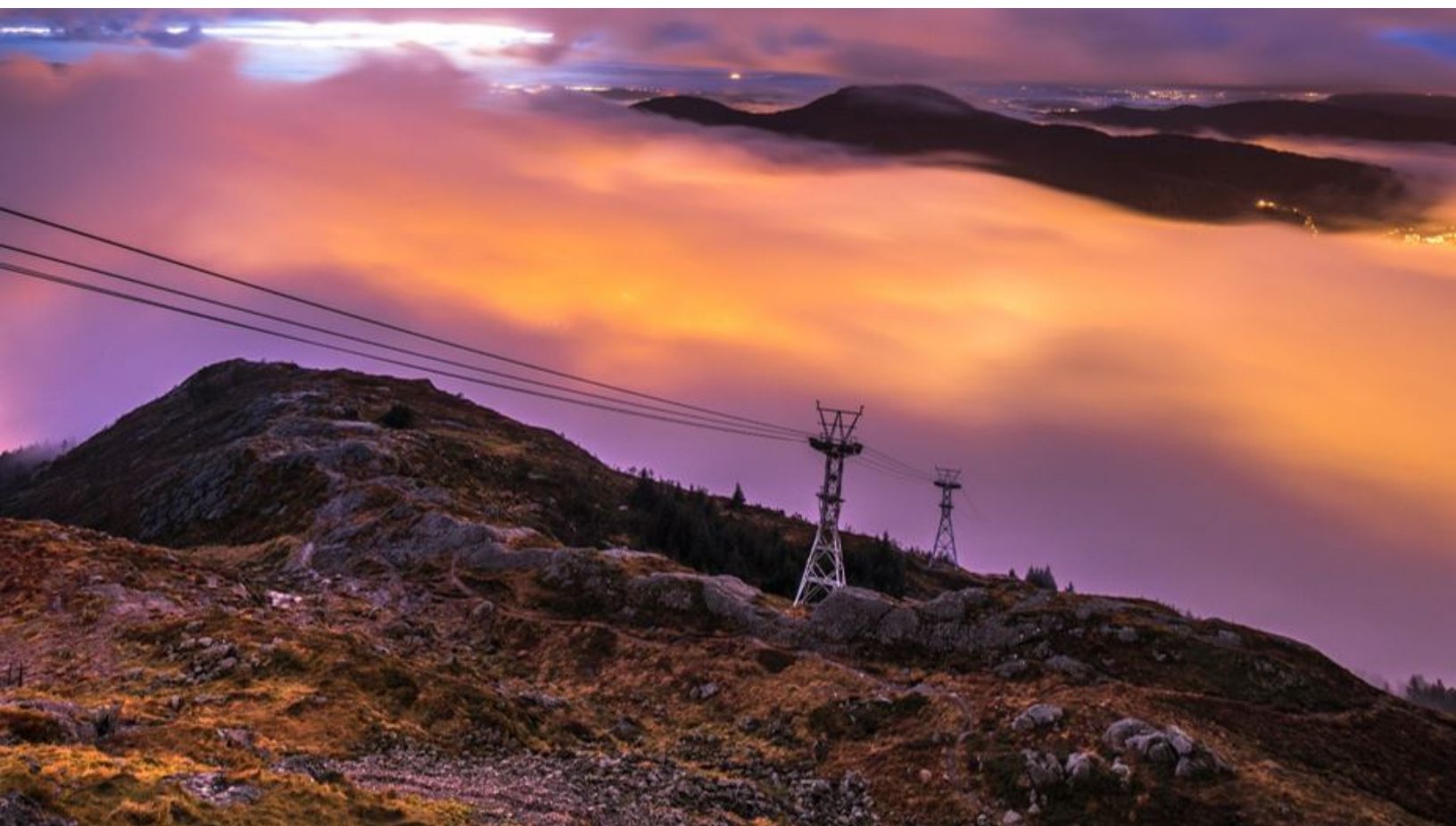

Tekst: Nils Haugene Foto: Max Igland

09-08-2019 09:00 CEST

Over Vidden

Det begynte med et program på barne-TV. Der var det et innslag om Akvariet i Bergen. "Kan vi dra dit i sommerferien, pappa", spurte ti år gamle Julie. Klart vi kunne det. Men for en toppturentusiast, var det mer enn livet under vann som fristet når vi nå likevel skulle besøke byen med de syv fjell.

Det er ikke full enighet om hvilke av byfjellene som omkranser Bergen som tilhører "de syv fjell", men alle er i hvert fall enige om at Ulriken og Fløyfjellet er to av dem, så vi bestemte oss for å ta barna med på turen over Vidden, som bergenserne sier. Fjellturen er på cirka 15 kilometer, og kan fint gjøres på én dag, selv med én på ti og én på åtte i turfølget. Men det er også

mulig å ta med telt, og forlenge turen med en dag eller to.

FJELL OG VIDDE

Etter frokost på hotellet, tok vi Ulriken Express fra sentrum til Haukelandsbakken der nedre stasjon på gondolbanen opp til byens høyeste topp ligger. Det var litt kø, men etter et kvarters tid var vi om bord. Barna syntes det var spennende med gondolen, og fremme på toppen nøt vi den spektakulære utsikten en stund før vi begynte å gå.

Foto: Nils Haugene

Det var ikke langt til dagens første topp, selveste Ulriken på 643 meter over havet. Det var litt kupert klyvefjell opp til toppen, noe Julie og Frida syntes var morsomt. Vel oppe var det delvis skyet med korte solgløtt mens vi igjen beundret utsikten.

Foto: Christin Eide/Ulriken643

Etter Ulriken ble terrenget mer vidde. For meg var det selvsagt obligatorisk å gå bortom byfjellenes høyeste punkt på 674 meter, men det er en ekstra sving bort fra hovedstien. Frida på åtte var ikke så ivrig på å forlate stien, så for ikke å gjøre turen lengre enn nødvendig for henne, valgte kone Grete og yngstedatteren å fortsette i retning Fløyen, mens tiåringen ble med meg. Vi avtalte å møtes lengre fremme et sted. Julie og jeg skulle nok ta dem igjen etter hvert, tenkte vi.

Foto: Nils Haugane

Vi langet av sted. Hoppet over gresstuer og stein, fløy over små myrer som var mer enn våte, og nådde snart varden som markerer det høyeste punktet. Vi syntes vi kunne se at varden så vidt sto høyere enn Hauggjelsvarden (673 moh) noen få meter lengre mot nordøst. Men så kom tunge skyer sigende innover oss, og sikten ble dårligere. Men det beryktede bergensregnet holdt seg heldigvis unna. Før vi dreide vestover med kurs for hovedstien igjen, tok vi turen bortom Hauggjelsvarden for å få utsikt ned mot Espeland og Indre Arna. På varden var det også en postkasse med en fillete gjestebok i. Vi skrev noen ord før vi gikk videre.

TOPP ER TOPP

Julie og jeg strenet nå nordover i god marsjfart. Ved et vann litt lengre frem kom vi inn på hovedstien igjen. Men hvor var Grete og Frida? Var de bak oss eller foran oss? Vi hadde gått fort for å ta dem igjen, så hva hvis de var bak oss? Det ville jo være dumt ... Julie foreslo at vi kunne gå opp på den markerte Storhaugen (662 moh) på Storfjellet som ruvet ganske godt foran til venstre for stien. Hun mente vi ville få bedre oversikt der. Jeg var ikke vond å be. Det betød en ekstra topp, det – og topp er topp! Der ble vi møtt av en gigantisk toppvarde, en Menneskerettighetsvarde som ble reist til minne om FNs menneskerettighetserklæring som ble til like etter andre verdenskrig. Vi speidet både nordover og sørover, men kunne ikke se de to andre. Dermed måtte vi ty til siste utvei: Mobiltelefonen. De svarte etter hvert, og det viste seg at de var foran oss og akkurat hadde passert Borgaskaret og var på vei opp mot Vardegga (637 moh).

Foto: Nils Haugene

GJØRMEHULL

Da vi tok dem igjen, så vi at noe hadde skjedd med Grete. Hun hadde tråkket ned på noe som lignet en gresstue i en mindre gjørmepytt på stien. Det var det ikke! Det viste seg å være et dypt gjørmehull. Hun sank raskt ned til hoftene i gjørme, og måtte kaste seg fremover for ikke å synke enda dypere. Hun fikk til slutt karret seg opp, men i fallet slo hun det ene kneet. Hele buksen og deler av jakken var brun av gjørme. Men verst var det med kneet. Resten av turen ble en utfordring for henne, særlig nedoverbakkene.

Men nå var vi alle fall samlet igjen, og det ble besluttet å ta matpause på toppen av Vardegga (637 moh). Der blåste det surt denne dagen. Vi tømte sekken for det meste som var spiselig, men sparte noen godsaker til siste topp på turen, Rundemanen på 568 meter over havet.

Foto: Nils Haugene

Fra Vardegga bar det nedover mot Øvre Jordalsvatnet. Stien fulgte vestsiden av vannet før den svingte mot vest/sørvest. Da ble det heldigvis lunere igjen, men solen gjemte seg fremdeles bak det grå skylaget. Dagens lengste motbakke fikk vi opp mot Rundemanen, men stien var heldigvis god å gå på,

en slags grusveisti som gikk i slynger oppover. Frida og Julie løp de siste meterne opp til masten på toppen, og ble belønnet med hver sin sjokoladebit.

IS PÅ FLØYEN

Nå trodde jentene at Fløyen lå like bak landskapet de kunne se sørvest for Rundemanen, og de ble litt lange i ansiktet da jeg fortalte at det fremdeles var drøyt tre kilometer igjen av turen. Heldigvis var disse kilometerne på grusvei, så de gikk lett unna. Vi skravlet og holdt entusiasmen oppe, og snart dukket Fløyen opp inne i skogen. Rett før Fløyen går grusveien gjennom en stor, trolsk granskog. Spesielt ett grantreet var virkelig mektig. Ja, faktisk ett av de flotteste jeg har sett på lang tid.

Foto: Nils Haugene

Da vi kom frem til Fløyen, viste det seg at Frida og Julie ikke var helt tomme for energi likevel. De sprintet bort til den store lekeplassen og holdt på både høyt og lavt der en god stund. Etterpå ble det is fra Brushytten mens vi nok en gang nøt utsikten over Bergen. Klokken var blitt halv syv på kvelden da vi tok Fløibanen ned til byen igjen. Da var det deilig å bo på hotell sentralt i byen. Etter bare ti minutter fra Fløibanens nedre stasjon var vi på rommet. Storfornøyde med vår tur over Vidden, og klare for å møte blekksprut, pingviner og krokodiller i akvariet neste dag.

Foto: Nils Haugene

Widerøe flyr deg til Bergen

[Tilgjengelige billetter her](#)

For mer informasjon se wideroe.no

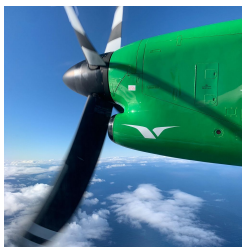
Widerøe er Norges eldste flyselskap med over 3700 engasjerte medarbeidere. Widerøe AS består av datterselskapene Widerøe's Flyveselskap AS, Widerøe

Ground Handling AS, Widerøe Zero AS, Widerøe Property AS og Widerøe Asset AS.

I Distrikts-Norge er Widerøes flyvninger av stor betydning for både næringsliv, helsevesen, utdanning, reiseliv og kultur, og fungerer som distriktenes kollektivtransport. Widerøe's Flyveselskap flyr på anbud for Samferdselsdepartementet, i tillegg til egne kommersielle ruter. Selskapet utfører også tekniske tjenester på fem ulike lokasjoner i landet. Widerøe Ground Handling håndterer bakketjenester på 41 lufthavner i Norge.

Widerøe AS er et heleid datterselskap i Norwegiankonsernet.

Kontaktpersoner

Widerøe pressevakt

Pressekontakt
Pressehenvendelser
presse@wideroe.no
+47 989 01 500

Silje Brandvoll

Pressekontakt
Direktør for Kommunikasjon og Samfunnskontakt
Silje.Brandvoll@wideroe.no
+47 98 90 10 03

Catharina Solli

Pressekontakt
Kommunikasjonssjef
Catharina.Solli@wideroe.no
+47 98 90 15 06

Lina Lindegaard Carlsen
Pressekontakt
Kommunikasjonsrådgiver
llc@wideroe.no
+47 45 23 20 51

Satha Sritharan
Pressekontakt
Kommunikasjonsrådgiver
satha@wideroe.no
+47 99 89 89 99